

I DELTATS IRRGÅNGAR

På morgonen den 7 maj lämnade vi åter den ensliga grav, på vars rand "drottningen av Lou-lan" en enda natt på tvåtusen år slumrat i stjärnornas sken.

Vi stego ombord och gled vidare utför den vill-samma flodarm, som av en ren slump tagit sin kosa vid västra foten av den intressanta mesan och på vilken vi — också av en ren slump — råkat att glida in under vår färd till Lop-nor.

Tre kvart på elva förmörkades solen under en minut och några regnstänk föllo — vilket är ytterst ovanligt i denna torra trakt. Moskiterna, våra plågoandar, fördrevos av en häftig vindstöt och sökte skydd i de täta vassbestånd, som reste sina plymer över sjöar och vattendrag.

En ny spaningsrast på en lerkulle riktade vår uppmärksamhet på en mesa, belägen 250 m. mot sydost. På mitten av dess krön syntes en insänkning liknande en sadel, och i dennas omedelbara närhet uppstucko ur mesans rygg några pålar, tydligen anbringade av människor.

Över ett par små kanaler och ett vassträsk gingo vi dit. De upprätt stående helt korta pålarna, vilka befunno sig c:a 17 m. över vattnet, voro de sista resterna av ett litet hus. Några ytliga spadtag blottade frag-